

mende Minister at ville binde Hænderne paa sig selv og paa Amtsraadet. — Hvad endeligt det Spørgsmaal angaaer, der har været meest forhandlet, nemlig det, der foreligger i Underændringsforslaget Nr. 51 til § 49, da haaber jeg, at Thingets Fleertal med mig vil erkjende, at Totalindtrykket af den høitærede Ministers Udtalelser maa siges at være det, at han, naar han seer, hvilken Vægt der fra saa mange Sider bliver lagt paa dette Underændringsforslag, erkjender, at det ikke er rigtigt i sidste Dieblis at tvinge et Forslag frem som det, der indeholdes i hans Ændringsforslag Nr. 21, om hvilket han ikke har troet, at det indeholdt noget væsentligt Nyt, men som for os Andre stiller sig som indeholdende en bestemt, almindelig og ubetinget Afgjørelse af Noget, der ikke er os saa klart og utvivlsomt, som han har fundet det, og som ikke har været nok bearbejdet eller overvejet og derfor, inden det finder sin Afgjørelse, naturligvis trænger til en nærmere Drøftelse. Der er ved Siden af den Mulighed, som den høitærede Indenrigsminister fremhævede, nemlig at det her omhandlede Spørgsmaal afgjøres ved en Bestemmelse i dette Lovforslag eller i Kjøbstadcommunallovsforslaget, endnu tvende andre Maader mulige; den ene er at give en almindelig Lov om de intercommunale Forhold, og den anden er, at Regjeringen, naar der fremkommer enkelte herhenhørende særlige Spørgsmaal, som den finder det nødvendigt at bringe til Afgjørelse, men som den har Betænklichkeiten ved at afgjøre administrativt, indbringer et særligt Lovforslag om disse enkelte Tilfælde, ikke at tale om, at der jo kan blive Spørgsmaal om at give almindelige Love, som ordne disse Forhold for enkelte Administrationsgrenes Vedkommende. Den høitærede Minister maa ikke foreholde os, at der fremkommer enkelte formelle Inconsequenter imellem det, der allerede er optaget i nærværende Lovforslag, og hvad vi nu modsætte os Optagelsen af. Den høitærede Minister veed jo dog sandelig godt, at det ligger i, at vi ikke paa nogetomhelst Punkt have villet gjøre Vanskeligheder for Bagatellers Skuldb, men have villet saa meget som muligt rette os baade efter Regjeringen og Folkethinget i Henseende til den Form, hvori Lovforslaget nu engang er

kommet til os fra dette sidste. Vi have derfor kun gjort Bemærkninger paa saadanne Punkter, hvor vi ansaae det for aldeles nødvendigt at gjøre dem, og jeg tør sølgelig haabe, at den høitærede Minister ikke vil vedblive at bruge sine Vaaben mod os i denne Retning. Lovforslaget er i det Hele taget — det maa erindres — vel blevet betegnet som en Codification, det vil sige, som et Lovarbejde, der samlede de forskjellige Love, der angaae den i det nærmest omhandlede Gjenstand, men det vilde dog være en stor Illusion — jeg kunde fristes til at bruge et engang bekendt Udtryk „et reent Skindbedrag“ —, om man vilde sige, at Lovforslaget i Virkeligheden samlede alle Love om Landcommunerens Styrelse. Nei, det er i alt Væsentligt kun en reen formel Codification, der ved Lovforslaget finder Sted. Den siger vel, hvorledes de enkelte Landcommuner ere ordnede, hvorledes deres Styrelse er indrettet, hvorledes Sogneraadens Forhold til Amtsraadet og begges Forhold til Ministeriet er, og hvorledes Sogneraadens og Amtsraadens Nødvendighed er ordnet, og man har altsaa ganske vist i samme optaget f. Ex. Indholdet af Loven af 22de Marts 1855 og af andre Love, som det dog virkelig ikke havde været saa vanskeligt at finde sig tilrette i; men ved Siden deraf blive, mine Herrer, dog alle de øvrige Love vedkommende Landcommunerne, som ikke gaae ind paa Formen af Styrelsen, men som gaae ind paa Indholdet deraf, staaende, og kun hvor disse ældre Love ligefrem ere i Strid med nærværende Lovforslag, eller hvor de udtrykkelig ophæves ved det, kun der vil der altsaa indtræde Forandringer i dem: Reglerne for Fattigvæsenets Bestyrelse og for de Fattiges Beskyttelse og den Pligt, der paahviler Communerne i saa Henseende, Loven om Skolevæsenet, blandt Andet ogsaa Loven om Skoleraadet, Loven om den Forsigtelse, der paahviler Communerne til at staffe Thing og Arresthuse tilveie osv., alt dette bliver staaende, og det er sandelig ogsaa Ting, som man ikke kan omgjøre eller ordne ved et enkelt Pennestrøg. Alene Spørgsmaalet om Thing og Arresthuse har f. Ex. andetsteds været Gjenstand for en meget udførlig og omfattende Lov, der var endnu mere omfattende end det her foreliggende Lovforslag. Det er derfor ikke saa